

PHẦN 7

Thuận Thiên đặt tay lên vai Nhật Huy, ôn tồn:

- Mày đừng buồn nữa, chuyện đã lỡ rồi, hãy lo mà điều trị cho mau khỏi.

Nhật Huy gạt tay bạn ra, anh nói như quát:

- Tại sao chuyện như vậy mà tụi mày giấu tao. Tụi mày có phải là bạn tao không?

Đức Phát khẽ khàng.

- Mày nói vậy mà nghe được sao.

- Không đúng à, là bạn tao mà mà mày giấu tao bao lâu nay. Nếu không có Hoài Ngọc cho tao hay sự thật thì tao vẫn còn bị tụi mày gạt đến khi nào.

Đức Phát nhẹ nhàng:

- tụi tao nghĩ vậy là muốn tốt cho mày thôi.

Huy cười nhạt:

- thế là tốt đó à.

- Mày bình tĩnh nghe tao nói đã,

Nhật Huy cay đắng:

- Không bình tĩnh thì tao làm gì được bây giờ, hai chân tao đã liệt rồi, tao giờ như một thằng bỏ đi.

- Tụi tao không cho mày biết vì muốn mày an tâm mà chữa bệnh, khi nào mày khỏi bệnh, lúc đó nói đâu có muộn.

- Mày nghĩ đơn giản nhỉ, vậy tao hỏi mày khi đó tao phải làm gì, giương mắt mà nhìn hay đánh nhau để giành giật lại những gì thuộc về tao.

Từ nãy giờ im lặng, Trọng Quý mới lên tiếng:

- Có cần phải vậy không Huy, cái gì thì nên chứ chuyện này thì níu kéo làm gì?

Nhật Huy dậm dẳng:

- Mày nói hay nhỉ, thử hỏi Khánh Hà bỏ mày thử xem mày có nói được thế không?

Trọng Quý ôn tồn:

- Tao sẵn sàng chấp nhận cho dù là lỗi do tao hay do Khánh Hà.

Nhật Huy cười gằn:

- Mà nói đùa hay nói giỡn vậy, trừ khi mà không còn yêu Khánh Hà nên vịn vào đó là cái cớ để chia tay.

Trọng Quý nghiêm giọng:

- Tao nói thật đấy, tình yêu không thể ép hay mlen c lại càng không thể có chuyện van xin, nài nỉ ở đây được.

Đức Phát cung nhẹ nhàng tiếp lời:

- Thằng Quý nói đúng, một khi người mình yêu đã nhất định dứt bỏ để ra đi thì mà có níu kéo cũng vô ích.

Thuận Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, Bích Hằng đã quay đi với mà, thì cho dù mà có làm gì cũng vô ích khi mà trong trái tim của Hằng không còn gì dành cho mà.

Nhật Huy im lặng thật lâu rồi ngẩng lên nhìn các bạn, giọng anh khàn đặc:

Tao muốn tụi mà giúp tao một chuyện.

- Chuyện gì, mà nói đi.

- Nhấn giùm tao Bích Hằng đến đây gặp tao.

- Để làm gì. - Cả bầy cùng đồng thanh hỏi một lúc.

Nhật Huy gằn từng tiếng:

- Để tao biết lý do nào Hằng lại quay lưng đi với tao như vậy.

Trọng Quý đưa mắt nhìn hai người bạn rồi quay sang Nhật Huy:

- Mà muốn biết thật à?

- Phải - Nhật Huy đáp gọn.

- Mà nghĩ là Bích Hằng sẽ nói thật với mà sao - Trọng khẽ khàng.

Nhật Huy dăm chiêu thật lâu rồi nhìn các bạn:

- Vậy tụi mà có biết lý do nào không?

Cả ba đưa mắt nhìn nhau, rồi Đức Phát khẽ lắc đầu:

- Tụi tao không...không biết.

- Tụi mà không giấu tao chứ?

Nhật Huy nhìn thẳng vào các bạn, mắt anh nhìn như xoáy vào từng người.

Đức Phát bối rối:

- Tụi tao... giấu mày... làm gì.

Nhưng thái độ của anh đã làm cho Huy nghi ngờ. Vì vậy Nhật Huy gắng hỏi:

- Tụi mày định giấu tao mãi sao.

- Tụi tao...

Trọng Quý còn đang lúng túng thì cửa phòng Nhật Huy bật mở, Hoài Ngọc và Tuyết Ngân cùng bước vô.

Tuyết Ngân thông thả:

- Ngân biết tại sao này.

Nhật Huy vội hỏi:

- Ngân nói cho Huy nghe đi.

- Vì Bích Hằng nghe mẹ Huy nói là Huy không có khả năng bình phục, cho nên Hằng vội quen với người khác chỉ vì lý do...

- Lý do gì hả Ngân?

- Hằng nói tuy yêu Huy nhưng Hằng không thể lấy một người tàn phế làm chồng được.

Nhật Huy cười lên sảng sặc, tiếng cười nghe thật ai oán và căm hận.

Trọng Quý vội vàng lay bạn:

- Huy mày có sao không Huy?

Rồi anh nhìn Tuyết Ngân, cau có:

- Ngân nói làm gì vậy.

- Tại sao phải giấu Huy chứ.

- Nhưng nó đang bệnh, Ngân có nghĩ đến hậu quả của những lời Ngân vừa nói không Tuyết Ngân nghe vậy, cô nhìn Nhật Huy bằng ánh mắt sợ sệt và lo lắng khi thấy Nhật Huy cứ cười mãi như một người mất trí.

Dứt tiếng cười, Nhật Huy nhìn các bạn, buông thõng:

- Mọi người về hết đi, tôi muốn được yên tĩnh một mình.

Đức Phát nhìn bạn, dò hỏi:

- Mà không sao chứ Huy?

- Tao không sao đâu Nhật Huy gật đầu, nhắc lại: - Mọi về đi.

- Có cần tao ở lại bên mày không? - Đức phát dè dặt.

Nhật Huy lắc đầu, phẩy tay:

- Không cần đâu, mày và các bạn về đi, mặc tao.

Cả đám còn đang chần chừ thì Nhật Huy hét lên:

- Mọi người điếc cả rồi sao, tôi bảo là để tôi yên mà. Về, về hết đi.

Tiếng quát của Nhật Huy làm cả bọn giật mình nhìn nhau và kéo nhau ra cửa.

Vừa đến cầu thang, cả đám đang cãi nhau vội im bặt khi thấy bà Mỹ đang đứng đó nhìn lên:

- Chuyện gì vậy các cháu, sao Huy la hét âm ỉ vậy.

Giọng bà Mỹ tuy nhỏ nhưng đanh và nghiêm làm cả đám nín khẽ và lấm lét nhìn nhau.

Bác hỏi sao các cháu không trả lời. – Bà Mỹ lập lại.

Tuyết Ngân nhìn các bạn như hội ý, rồi nhỏ nhẹ:

- Dạ, chúng cháu vừa cho Huy biết sự thật về việc vắng mặt bấy lâu nay của Bích Hằng ạ.

- Bích Hằng nào... à... có phải là cô bé bác gặp hôm nào đó phải không? - Bà Mỹ ôn tồn:

Bạn gái của Huy, mà sự thật là sao, cháu nói cho bác nghe.

Tuyết Ngân vội kể lại cho bà Mỹ nghe.

Vừa nghe xong, bà Mỹ vội vàng bảo:

- Các cháu tránh ra, để bác lên gặp Huy ngay.

Hoài Ngọc vội cản lại:

- Thưa bác, lúc này Huy đang bị kích động, cháu thấy nên để Huy ở một mình là hay nhất ạ.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Không được, đây là lúc Huy cần có bác ở bên cạnh.

Trọng Quý rụt rè:

- Nhưng thưa bác... Huy không muốn có ai ở bên cạnh lúc này đâu ạ.

Tuyết Ngân đỡ lời cho bạn:

- Quý nói phải đó bác. Huy đuổi tụi cháu về cũng vì lý do đó ạ.

Bà Mỹ nhẹ nhàng đáp lại:

- Bác là mẹ của Huy, bác hiểu tính nó hơn ai hết, các cháu hãy an tâm.

Gạt các bạn Nhật Huy sang một bên, bà Mỹ bước nhanh đến phòng Nhật Huy, trước khi gõ cửa, bà còn quay lại, ôn tồn:

- Các cháu hãy về đi, cứ để mọi chuyện cho bác lo.

Nói xong, bà Mỹ không gõ cửa, mà mở cửa bước vào trong.

Nhật Huy đang đập phá mọi thứ trong tầm tay của mình. Nhìn thấy mẹ, anh cau có:

- Sao mẹ vào mà không gõ cửa báo cho con hay.

Bà Mỹ nghiêm giọng:

- Con đang làm gì vậy Con nhìn xem căn phòng của con có giống như một bãi rác không Nhật Huy hậm hực:

- Mẹ mặc kệ con, con không thiết gì cả.

Bà Mỹ cười nhạt:

- Cả mẹ mà con cũng không cần nữa sao? Mẹ hỏi con, một cô gái như thế có đáng để con yêu không?

Nhật Huy nhìn mẹ, gất lên:

- Tất cả đều do mẹ, tại mẹ mà Bích Hằng đối xử với con như thế đó. Mẹ vừa lòng chưa.

Khoanh tay trước ngực, bà Mỹ điềm nhiên:

Con đang trách mẹ đấy à. - Rồi bà hạ giọng: - phải là do mẹ nói, nhưng tại sao con không chịu nhìn vào thực tế.

Nhật Huy hừ nhẹ:

- Thực tế à, có phải mẹ muốn nói là do con tàn tật nên Bích Hằng mới quay lưng lại với con Bà Mỹ lắc đầu, đáp gọn:

- Không phải là vậy.

- Chứ theo mẹ, thực tế là gì? - Nhật Huy hỏi lại.

- Là Bích Hằng không hề yêu con. – Bà Mỹ nghiêm giọng.

Nhật Huy im lặng nhìn mẹ, nét mặt anh đầy đăm chiêu.

Bà Mỹ kéo ghế ngồi gần con, ôn tồn:

- Nếu thật lòng yêu con, cô ta không thể làm vậy. Tình yêu thật lòng là sự hi sinh cho nhau, con ạ!

- Khi mẹ yêu ba con, mẹ đã phải vượt qua bao nhiêu là rào cản của ông bà ngoại, lãnh bao nhiêu là trận đòn roi của ông ngoại con, con có biết không?

Nhật Huy nhìn mẹ, thắc mắc:

- Vì sao vậy mẹ, sao ông bà ngoại lại không đồng ý cho ba mẹ yêu nhau.

- Vì ba con nghèo, lại mồ côi cha mẹ.

- Nhưng vì yêu ba con, mẹ đã chấp nhận tất cả để đến được với ba con.

- Vì sao con biết không? Vì mẹ yêu ba con thật lòng, mẹ sẵn sàng từ bỏ cuộc sống giàu sang, nhưng lựa để đến với ba con.

Nhật Huy cúi đầu như lắng nghe. Bà Mỹ điềm đạm:

- Còn Bích Hằng, cô ta yêu con đến đâu mẹ không biết, nhưng việc làm của cô ta đã cho biết cô ta không hề yêu con sâu sắc đến nỗi có thể hi sinh bản thân của mình. Lấy một người như cô ta làm vợ, con thấy có đáng không?

Nhật Huy vò đầu, rồi bịt chặt hai tai, kêu lên:

- Con không muốn nghe gì nữa, hãy để cho con yên.

Bà Mỹ đứng dậy, nói thật chậm rãi:

- Tùy con! Con đã lớn rồi, mẹ hi vọng có đủ sáng suốt để nhìn nhận sự việc. Tình yêu là điều thiêng liêng nhất mà tạo hóa ban tặng cho loài người, chỉ có ai trân trọng và biết gìn giữ nó thì người đó mới hiểu được thế nào là tình yêu.

Bà Mỹ nói xong, nhìn Nhật Huy để dò xét thái độ của anh.

Nhật Huy ôm lấy đầu, rên rỉ:

- Con không muốn nghe nữa. Mẹ ra ngoài đi, cho con được yên tĩnh một mình.

- Được, mẹ chiều ý con, nhưng mẹ cũng cho con biết, con nên bình tĩnh lại, tỉnh táo mà phân tích những gì mẹ vừa nói với con.

Bà Mỹ đi rồi, Nhật Huy lại tiếp tục đập phá, anh gào thét và quăng ném mọi thứ mà anh cầm được, chỉ trong phút chốc căn phòng của Nhật Huy trở thành một đống hỗn độn và bầy hầy như vừa trải qua một cơn động đất.

Cửa phòng Nhật Huy lại mở ra và Tiểu Yên bước vào.

Cô đứng ngây người nhìn căn phòng, chưa kịp nói gì thì Nhật Huy đã chỉ vào cô và quát to:

- Cô đi đi, tôi không muốn chữa trị gì nữa.

- Đi, đi ngay đi.

Tiểu Yên ngạc nhiên, cô cau mày nghĩ thầm lại là trò gì nữa đây.

- Nghĩ vậy nên cô vẫn bước vào, cao giọng:

- Anh làm gì vậy, tôi đến để chữa bệnh cho anh, chứ đâu phải xin xỏ gì mà anh đuổi tôi như đuổi một con hủi vậy.

- Chữa bệnh à? - Nhật Huy cười nhạt: - Chỉ là giả dối, lừa gạt. Tôi không tin cô nữa.

Mặt tai xanh vì giận, Tiểu Yên cau mày:

- Anh vừa bảo gì... tôi lừa gạt gì anh?

Tất cả đều là giả dối, tôi không in vào ai nữa, nhất là đàn bà, cô đi ra khỏi đây ngay.

Tiểu Yên ngơ ngác, rồi cao giọng:

- Được, thế thì mặc kệ anh.

Quay người bỏ đi, Tiểu Yên xuống nhà với nét mặt hầm hầm vì tức giận.

Bà Mỹ đón cô nơi cầu thang, bà nhìn Tiểu Yên bằng nét áy náy, khẽ nói:

- Cháu thông cảm, con bác đang có chuyện không vui nên tinh thần bất an, cháu đừng giận.

- Anh ta có chuyện gì cháu không quan tâm, sao lại đổ lên đầu cháu và dùng những lời nhục mạ cháu.

- Nó nói gì với cháu vậy?

- Anh ta mắng cháu là lừa gạt và đuổi cháu ra khỏi phòng. Cháu đã làm gì không phải chứ?

Bà Mỹ vội vàng:

- Cho bác xin lỗi cháu, nó đang có chuyện không vui, cháu đừng giận nó.

Tiểu Yên nhẹ nhàng:

- Cháu không chấp chuyện đó, nhưng cháu sẽ không đến đây nữa ạ.

Bà Mỹ hoảng hốt kêu lên:

- Vậy là cháu giận nó sao? Còn việc chữa trị cho con bác?

- Bệnh tình của anh ta không bao lâu nữa sẽ bình phục, bác có thể nhờ đến người khác điều trị thay cho cháu. Chào bác.

Bà Mỹ vội nắm tay Tiểu Yên giữ lại, bà nói thật tha thiết:

- Bác xin cháu mà, cháu hãy vì bác mà đừng bỏ đi như vậy.

- Nhưng cháu không thể tiếp tục khi mà con trai bác đã coi thường và xúc phạm đến cháu như vậy.

Bác biết, nó nhất thời hồ đồ nên nói năng không phải, để bác bảo nó xin lỗi cháu, cháu nghĩ sao?

Trước thái độ tha thiết của bà Mỹ, Tiểu Yên khẽ gật đầu:

- Vì bác, cháu bỏ qua chuyện này. Cháu không cần anh ta xin lỗi cháu, nhưng nhờ bác nói lại là cháu không muốn chuyện này tái diễn lại nữa.

Bà Mỹ gật đầu:

- Bác hứa, cháu hãy tin ở bác.

Tiểu Yên trao mấy gói thuốc cho bà Mỹ dịu dàng:

- Bác nói chị Sáu sắc thuốc này cho anh ta uống, chiều mai cháu sẽ đến, chào bác.

- Để bác cho người đưa cháu về.

- Dạ không cần đâu bác, cháu tự về được ạ. Biết tính cô, bà Mỹ đành gật đầu và đưa Tiểu Yên ra cửa.

Quay vào nhà, bà Mỹ gọi chị Sáu lên đưa thuốc và dặn dò chị phải làm theo những gì Tiểu Yên ghi trong đó, rồi bước lên phòng Nhật Huy.

Vừa bước vào phòng bà đã nghe Nhật Huy kêu lên mừng rỡ:

- Mẹ, mẹ nhìn chân con nè.

Bà Mỹ nhìn vào chân con và hỏi vội:

- Có gì mà con mừng vậy.

- Con cử động các ngón chân được rồi mẹ ạ, và đã có cảm giác lại rồi.

- Thật không con? - Bà Mỹ mừng rỡ chạy lại.

Nhật Huy khẽ cử động các ngón chân cho mẹ thấy và nói:

- Mẹ cầu vào đùi con đi.

Bà Mỹ làm theo lời con, Nhật Huy khẽ nhăn mặt:

- Ui da, con thấy đau mẹ ạ.

- Vậy là con đã bình phục rồi, Huy à!

Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau, nét mặt hân hoan, những giọt nước mắt vui mừng và hạnh phúc lăn dài trên gương mặt bà Mỹ.

Nhật Huy hồ hởi:

- Vậy là con sắp khỏi bệnh rồi mẹ ạ.

Bà Mỹ gật đầu:

- phải đó con, vậy là mẹ đã không chọn lầm người. Tiểu Yến thật là giỏi.

Nhật Huy nghe mẹ nhắc đến Tiểu Yến, anh nhớ nhớ ra:

- Tiểu Yến về rồi hả mẹ?

- Phải! Nó giận con lắm đó.

- Tiểu Yến nói gì với mẹ.

- Cổ nói lại những gì con nói với cổ, mẹ hỏi con tại sao con lại hồ đồ vậy.

Nhật Huy lúng túng:

- Tại... tại... lúc đó... con...

- Cho dù thế nào, con cũng không thể nói như vậy với Tiểu Yến, con không thể giận cá chém thớt như thế.

- Con biết lỗi rồi mà mẹ. Ngày mai Yến đến, con sẽ xin lỗi cổ.

- Con biết nhận lỗi là tốt rồi, mẹ nghĩ Yến cũng không hẹp hòi lắm đâu.

- Yến chắc giận con lắm hả mẹ?

- Lúc đầu thì giận lắm, nhưng khi mẹ năn nỉ thì cổ có vẻ nguôi và không giận nữa.

- Có chắc không mẹ, chứ tính Yến cổ chấp lắm.

Bà Mỹ mỉm cười:

- Làm sao mẹ biết được, đó là mẹ nghe Yến nói như thế. Mà sao con biết Yến cố chấp? Hình như giữa con à Yến có gì xung đột phải không?

Nhật Huy mỉm cười, gật đầu:

- Chỉ là chuyện hiểu lầm thôi mẹ ạ, vậy mà Yến để bụng đến giờ đó mẹ à.
- Biết vậy sao con còn chọc giận Yến – làm gì?
- Con đâu có ý đó... chẳng qua... là tại...
- Thôi, mẹ hiểu rồi, không phải cà lăm mãi nữa.

Nhật Huy khẽ cử động các ngón chân lăn nữa và nhìn mẹ, hồ hởi:

- Không lâu nữa, con sẽ đi lại được mẹ nhỉ.
- Ồ, cũng nhanh thôi con ạ.

Nhật Huy vươn vai, ao ước:

- Con sẽ đi chơi cho thỏa thích để bù lại những ngày nằm chết dí trên giường này.
- Thế con không định phụ mẹ một tay sao?
- Có chứ mẹ, nhưng mẹ phải cho con bay nhảy cho đã chân, đã căng để bù lại những ngày này chứ mẹ. - Nhật Huy lắc tay mẹ vờ vĩnh.

Bà Mỹ tươi cười:

- Mẹ nói vậy thôi, chứ con khỏe mạnh lại là mẹ vui rồi, mọi chuyện cứ từ từ mà tính con ạ.

Điện thoại của bà Mỹ lại reo vang, bà vội vàng lấy ra và nhìn Nhật Huy:

- Con yên lặng để mẹ nói chuyện một chút nha.

Nhật Huy ngoan ngoãn gật đầu, chờ cho mẹ chấm dứt câu chuyện qua điện thoại, anh mới lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy mẹ?
- Ồ, có chút chuyện mẹ phải đi ngay con ạ.

Nhật Huy xụ mặt:

- Mẹ không ở nhà với con sao?
- Con thông cảm, chuyện quan trọng lắm, mẹ không thể không đi.
- Chuyện gì mà quan trọng hơn cả con nữa vậy mẹ.
- Chuyện làm ăn con ạ.
- Thì mẹ giao lại cho nhân viên.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Không được, không ai có thể thay mẹ được, kể cả chú Bình.

Rồi bà nựng con, âu yếm:

- Con trai của mẹ lớn rồi mà còn nhõng nhẽo vậy sao.

Nhật Huy nhìn mẹ:

- Con đùa thôi, mẹ cứ đi đi, nhưng nhớ về sớm nghe mẹ.

- Bà Mỹ gật đầu và âu yếm hôn lên trán Nhật Huy:

- Mẹ hứa xong việc mẹ sẽ về ngay.

Bà Mỹ đi rồi, Nhật Huy lại cử động các ngón chân và ngắt mạnh vào đùi của mình như muốn kiểm chứng lại sự thật.

Nỗi mừng vui khi biết mình sắp bình phục làm cho Nhật Huy thấy lâng lâng cả người, chưa khi nào anh cảm thấy yêu đời như lúc này.

Chiều hôm sau, Nhật Huy luôn mắt nhìn lên đồng hồ, anh mong chóng đến ba giờ để được gặp Tiểu Yên và khoe với cô để cô chúc mừng cho anh.

Boong... boong... boong... đồng hồ vừa gõ ba tiếng là Nhật Huy nhồm người ngồi dậy, mắt hướng ra cửa như ngóng chờ.

Có tiếng gõ cửa, Nhật Huy mừng rỡ nói ngay:

- Mời vào.

Tiểu Yên đẩy cửa bước vào, nét mặt cô lạnh như băng. Cô nhìn Nhật Huy không nói một câu, lặng ngắt đặt chiếc túi xách lên bàn.

Nhật Huy nhìn cô, vẻ mặt anh ngượng ngùng và khẽ nói:

- Yên giận anh đấy à.

Tiểu Yên lắc đầu, thờ ơ:

- Chuyện gì tôi phải giận anh.

- Thì chuyện ngày hôm qua... anh đã...

Tiểu Yên nhẹ nhàng cắt ngang:

- Tôi đã hứa với mẹ anh là không nhắc đến chuyện đó, vậy anh cũng đừng nói đến nữa.

- Nhưng anh thật là hồ đồ và không phải với em, anh xin lỗi Yên và mong yên bỏ qua cho.

Giọng Nhật Huy thật ấm và rất thật làm Tiểu Yến ngạc nhiên. Cô nhìn anh thật lâu và Nhật Huy cũng nhìn thẳng vào mắt cô, dường như anh đang chờ đợi nơi cô, một câu nói tha thứ.

Tiểu Yến cũng nhận được trong mắt Nhật Huy một sự áy náy và tha thiết có lẫn chút khắc khoải vì vậy cô khẽ gật đầu:

- Thôi được, tôi nhận lời xin lỗi của anh.

- Cám ơn Yến. - Nhật Huy tươi cười và cao giọng: - Các ngón chân của anh cử động được rồi.

- Vậy à. - Giọng Tiểu Yến như reo lên, gương mặt cô bừng sáng lên nhưng rồi cô lại trở về vẻ thản nhiên.

Nhật Huy gật đầu:

- Thật mà, Yến coi này.

Nhật Huy lại cử động các ngón chân cho Tiểu Yến thấy và nói thêm:

- Còn nữa, anh đã có cảm giác đau lại rồi.

Nét mặt Tiểu Yến vẫn thản nhiên, cô đứng đung:

- Thế thì tốt rồi.

Nhật Huy nhìn cô, nhẹ giọng:

- Yến vẫn còn giận anh à?

Tiểu Yến cau mày:

- Anh nghĩ tôi là trẻ con à, mà sao anh hỏi vậy?

- Nếu không giận, sao Yến không mừng cho anh.

- Tại sao tôi phải mừng cho anh nhỉ.

- Vì anh đã khỏi bệnh.

Điều này anh là người mừng nhất mới phải, can dự gì đến tôi mà tôi phải mừng.

- Nhưng anh là bệnh nhân của Yến.

- Thì sao nào. Tôi chữa bệnh lấy tiền như bao người khác thôi.

Nhật Huy nhìn cô thật lâu rồi nhẹ nhàng:

- Vậy chẳng lẽ khi thấy bệnh nhân của mình khỏi bệnh, Yến không vui khi thấy mình đã giúp được cho họ sao?

Tiểu Yên vẫn thản nhiên:

- Tất nhiên là có rồi, nhưng đó là với người khác kia, còn anh thì không.
- Yên ghét anh đến vậy sao?
- Tôi đã nói rồi, anh đừng nhai lại mãi câu hỏi đó được không... À, mà thật ra tôi cũng nên mừng mới phải.

Nhật Huy gật đầu:

- Đúng thế, dù ghét anh, Yên cũng nên mừng và chung vui với anh chứ.
- Không! Tiểu Yên lắc đầu: - Ý tôi là mừng cho tôi kìa.

Nhật Huy ngỡ ngàng:

- Là sao?
- Có gì đâu, anh khỏi bệnh thì tôi sẽ không phải đến đây mỗi ngày, như thế tôi sẽ không phải gặp anh và nhất là các bạn của anh nữa.

Nhật Huy chau mày, rồi trầm giọng:

- Nếu Yên ghét tôi đến thế, sao còn nhận lời chữa bệnh cho tôi.
- Tôi đến đây vì ông ngoại tôi muốn vậy. Hơn nữa, là vì tôi thương và thông cảm với mẹ anh, chứ không phải vì anh.

Nhật Huy im lặng rồi bất chợt anh cười nhẹ, kiêu cười mà Tiểu Yên đã nói là cô rất ghét.

Thấy vậy, Tiểu Yên nhìn anh:

- Sao anh cười như thế?

Nhật Huy điềm đạm:

- Vậy mà anh cứ nghĩ Yên đến đây vì Yên thích anh chứ.

Tiểu Yên tròn mắt:

- Anh bảo tôi thích anh à, còn lâu. Anh đừng có nằm mơ.
- Thì anh đã nói là anh nghĩ vậy mà.

Tiểu Yên cong môi:

- Dựa vào đâu mà anh nghĩ thế?
- Vì anh đẹp trai.

Tiểu Yến so vai:

- Xin lỗi, tôi không thích bề ngoài. Mà thôi, không nói nữa. Anh nằm im đó tôi làm việc.

Nhật Huy hóm hỉnh:

- Thì tôi vẫn nằm yên đây chứ, Yến muốn làm gì cứ làm đi.

Tiểu Yến đỏ mặt sẵn cây kim trên tay, cô chích mạnh vào đùi Nhật Huy.

Nhật Huy la lên:

- Á Yến làm gì vậy?

- Thì anh vừa bảo tôi muốn làm gì thì làm kia mà.

Bị Tiểu Yến nói vậy, Nhật Huy ngắc ngư không biết nói sao, anh nhìn cô và thảm sợ tính tình nghịch và đáo để của Tiểu Yến.

Tiểu Yến cười khúc khích:

- Lần sau nhớ uốn lưỡi bảy lần trước khi nói đấy nhé.

Nhật Huy lắc đầu:

- Cô bé thật quá đáng.

Tiểu Yến trừng mắt:

- Anh vừa nói gì, có muốn thử lần nữa không?

Nhật Huy vội đưa hai tay lên xoa lia lịa, anh lắc đầu và la lên:

- Thôi, thôi, anh không dám nữa.

Tiểu Yến cười thành tiếng giòn giã khi nhìn thấy bộ mặt hốt hoảng của Nhật Huy nhìn mình.

Tiểu Yến đang thu dọn đồ đạc ra về thì Nhật Huy chợt hỏi:

- Những con hạc giấy đó, yến đã xếp được bao nhiêu rồi.

- Tôi không xếp nữa.

- Sao vậy, yến không tin nữa à.

- Không, chỉ vì tôi không có nhiều thời gian để xếp chúng... chào anh.

Như mọi lần, hai tiếng “chào anh” dứt là Tiểu Yến đi ngay ra cửa, Nhật Huy vội kêu lên:

- Tiểu Yến, khoa đã.

- Gì vậy anh?

- Tôi có ... mà thôi, không có gì. Yên về đi.

Tiểu Yên quay lại nhìn Nhật Huy, như ngạc nhiên và thắc mắc. Nhưng cô không hỏi gì mà quay lưng đi thẳng.

Nhật Huy rướn người, mở ngăn tủ gần đó và lấy ra một chiếc hộp giấy. Anh mở ra, bên trong là những con hạc giấy được anh xếp cẩn thận, nhìn chiếc hộp, Nhật Huy nhíu mày suy nghĩ rồi cất chiếc hộp vào chỗ cũ.

Nằm xuống giường, Nhật Huy đang lên kế hoạch cho mình khi anh hoàn toàn mạnh khỏe và đi lại được bình thường.

Trong quán Cà phê yên tĩnh, Minh Trí mạnh dạn nắm tay Tiểu Yên, ngọt ngào:

Anh rất mừng khi thấy em đã đón nhận tình cảm của anh.

Tiểu Yên khẽ chớp mắt:

- Ai nói với anh là em nhận lời chứ.

Minh Trí mỉm cười:

- Là em chứ ai.

- Anh nói sao? Em nói hồi nào.

Cười thật tươi, Minh Trí thì thầm bên tai cô:

- Thì em nhận lời đi chơi với anh, nghĩa là em đã chấp nhận, không phải sao.

Tiểu Yên đỏ mặt, thẹn thùng:

- Đó là anh suy đoán đấy nhé.

- Tiểu Yên - Minh Trí hạ giọng thật âm:

- Có những việc người ta không cần nói, nhưng ánh mắt và việc làm của họ đã nói lên tất cả.

- Anh đọc được gì trong mắt em nào.

Minh Trí mỉm cười:

- Anh đọc thấy em viết trong đó là em yêu anh, phải không?

Và anh đưa tay quàng lên bờ vai trần của Tiểu Yến.

Sự đụng chạm làm cho Tiểu Yến cảm nhận một cảm giác thật lạ, và cô thấy dường như hơi ấm từ tay Minh Trí đang tỏa lan sang cô và trong cô như có một luồng điện nhẹ chạy qua.

Cái cảm giác thật khó tả và làm cho cô thích thú.

Không thấy Tiểu Yến phản đối, Minh Trí từ từ kéo cô ngã vào vai mình, mùi thơm từ da thịt của Tiểu Yến làm cho Minh Trí ngất ngây.

Khẽ thì thầm vào tai Tiểu Yến, giọng Minh Trí thật ấm và thật nhẹ:

- Anh hạnh phúc lắm Yến ạ.

Ngả đầu vào vai Minh Trí, Tiểu Yến cũng như ngây ngất với những cảm giác và rung động đầu đời cô hỏi khẽ:

- Anh Trí, những gì anh nói là thật lòng anh đấy chứ.

Hôn lên mái tóc thơm mùi, hương bưởi của Tiểu Yến, Minh Trí gật đầu:

- Anh ao ước và mong chờ ngày này đã lâu lắm lắm rồi, biết bao đêm anh không ngủ vì nhớ em. Em có biết không?

Những lời âu yếm, ngọt ngào của Minh Trí như thì thầm bên tai Tiểu Yến, làm lòng cô dâng lên nỗi xúc động bồi hồi và xao xuyến trước tình yêu mà Minh Trí đã dành cho cô.

Tiểu Yến chớp mắt, cô run giọng:

- Anh Trí? Anh... anh tốt với em quá.

- Coi em kìa, sau lại nói thế, khi yêu nhau người ta sẵn sàng làm tất cả cho nhau mà em.

Vòng tay của Minh Trí siết chặt hơn, như ép sát Tiểu Yến vào ngực anh, hôn nhẹ lên trán Tiểu Yến, Anh thì thầm:

- Chúng mình làm đám cưới nha em.

Tiểu Yến giật mình, cô mở to mắt ngược nhìn Minh Trí hỏi lại.

- Anh vừa nói gì, làm đám cưới à?

Minh Trí tươi cười, gật đầu:

- Phải! Có gì mà em hốt hoảng vậy.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Dạ không, chỉ có điều em bất ngờ thôi.

- Anh không thấy vậy là nhanh quá sao?
- Sao lại nhanh quá há em. Anh chờ đợi ngày đám cưới của hai đứa mình lâu lắm rồi.

Chậm rãi khẽ cựa mình, cô ngồi thẳng dậy, chậm rãi:

- Chúng mình vừa mới quen nhau, anh đã nghĩ đến chuyện đó rồi à.

Minh Trí mỉm cười:

- Em sao vậy, chúng mình quen nhau đã sáu bảy năm rồi chứ còn gì nữa - Nhưng đó chỉ là tình hàng xóm, tình anh em, đâu có thể nói như anh được.

- Sao lại không hả em. Anh và em đã biết nhau quá rõ rồi còn gì nữa. Rồi anh Hạ giọng: - Anh cũng ngoài ba mươi rồi, anh thêm có một mái ấm gia đình, có vợ hiền và những đứa con ngoan.

Tiểu Yên đỏ mặt khi nghe Minh Trí nói vậy, cô lườm anh:

- Vậy sao anh không lập gia đình sớm đi, giờ ngồi đây mà than thở.

Minh Trí nheo mắt nhìn Tiểu Yên, cười nói:

- Tại người ta không chịu, chứ đâu phải tại anh.

- Rồi anh nắm tay Tiểu Yên, hạ giọng:

- Vậy theo em thì thế nào?

Tiểu Yên bung ly cam, nhấp nhẹ rồi chậm rãi:

- Em thấy anh và em cần tìm hiểu nhau nhiều hơn.

Minh Trí cắt ngang lời cô bằng một giọng thật nhẹ:

- Chừng đó chưa đủ sao, em muốn tìm hiểu gì nữa.

Tiểu Yên nhận thấy trong giọng nói của anh có sự trách móc lẫn hờn dỗi, nhưng cô vẫn tươi cười nhẹ nhàng:

- Liệu anh và em đã hiểu về nhau chưa, tính cách tính nết và còn nhiều cái nữa.

- Tưởng là chuyện gì, chứ những thứ đó, em không phải lo.

- Anh nói vậy là sao?

- Anh yêu em tất nhiên anh phải để ý những điểm đó với anh, em là một người phụ nữ tuyệt vời.

Tiểu Yên lườm anh:

- Anh chỉ giỏi ăn nói, đừng cho em lên cao quá đấy.

- Không đó là sự thật. Chnh vì tính dịu dàng, chịu khó và nghị lực của em đã khiến anh chú ý nhiều về em và càng để ý, anh càng thấy em chính là người con gái mà anh đang tìm kiếm.

Tiểu Yến đan tay vào nhau, khẽ nói:

- Nhưng em chưa có sự chuẩn bị nào cả anh cần phải cho em một thời gian.

Minh Trí sôi nổi:

- Em không cần phải lo gì cả, chỉ cần em đồng ý mọi chuyện anh sẽ lo liệu tất cả. Anh hứa sẽ đem đến cho em một cuộc sống hạnh phúc.

- Ý em không phải thế.

- Vậy là sao?

Tiểu Yến có vẻ bối rối, nhưng Minh Trí cứ hồi thúc mãi, cô đành nói đại:

- Thế còn công việc của em, anh đã giúp em chưa?

Minh Trí mỉm cười:

- Anh nghĩ không cần đâu em.

Tiểu Yến xụ mặt, giận dỗi:

- Anh không giữ lời hay anh không muốn giúp em.

- Không phải thế, vì anh nghĩ nếu chúng ta làm đám cưới, anh thì đi suốt, em ở nhà trông nom nhà cửa, không phải hơn sao.

Thấy Minh Trí cứ quanh quẩn về chuyện cưới hỏi, Tiểu Yến không vui nên đáp xẵng:

- Anh đã biết em không muốn ai bắt buộc hay áp đặt kia mà.

- Anh xm lỗi, chỉ vì anh quá yêu em, Tiểu Yến ạ.

Vẫn những lời nói đầy tình cảm và tha thiết đó lại làm Tiểu Yến xiêu lòng. Cô như thông với tâm trạng của anh, nên nhẹ nhàng:

- Chuyện này em chưa thể trả lời anh được.

- Tại sao?

- Em phải hỏi qua ý ngoại đã.

Minh Trí cười tự tin:

- Anh tin là ngoại sẽ đồng ý thôi.

Rồi anh quàng tay sang cổ Tiểu Yến, âu yếm:

- Tiểu Yến! Anh yêu em!

Bờ môi anh cạ vào vành tai cô làm Tiểu Yến cảm thấy nhột nhột và thích thú, một cảm giác khoái cảm xuất hiện làm toàn thân Tiểu Yến nóng bừng và nổi gai khắp người.

Thấy Tiểu Yến ngồi im không phản ứng, Minh Trí từ từ dịch chuyển đôi môi anh hôn lên mắt Tiểu Yến, hôn lên chóp mũi của cô.

Người Tiểu Yến như căng ra, hơi thở cô dồn dập nhanh hơn và cô thấy Minh Trí cũng vậy, và hơi thở của họ như hòa quyện vào nhau.

Đôi môi Minh Trí dần đặt lên môi Tiểu Yến nhưng cô đã vội đẩy anh ra, kêu lên:

- Đừng anh.

Minh Trí như hụt hẫng, ngẩn người nhìn cô:

- Em sao vậy?

Tiểu Yến quay mặt đi, ngượng ngùng:

- Kỳ lắm anh ạ.

- Minh Trí ôn tồn?

- Có gì mà kỳ, anh và em yêu nhau thì trao cho nhau nụ hôn là chuyện bình thường. Nụ hôn là biểu hiện cho tình yêu mà em.

Tiểu Yến vẫn quay mặt đi, ngượng ngùng:

- Kỳ lắm anh.

- Em có yêu anh không Tiểu Yến?

- Nếu không yêu anh, mà em đi chơi và ngồi đây với anh à?

- Vậy sao em từ chối?

Tiểu Yến quay lại, nói thật nhỏ:

- Anh Trí? Anh là người con trai đầu tiên mà em nhận lời đi chơi, là mối tình đầu của em.

Minh Trí gật đầu:

- Anh biết điều này.

- Vì vậy em chưa có thời gian để chuẩn bị tâm lý và đón nhận. Hơn nữa, anh và em mới đi chơi lần đầu, thành ra... anh thông cảm cho em.

Minh Trí gật đầu:

- Anh hiểu, anh xin lỗi em!

Nói xong, anh rút thuốc ra châm lửa và im lặng.

Tiểu Yến nhìn anh, nhỏ nhẹ:

- Anh giận em à?

- Không - Minh Trí lắc đầu: - Mà ngược lại anh càng trân trọng em hơn. Anh sẽ cố gắng để không làm em tổn thương.

Tiểu Yến cảm động, ngả đầu vào vai Minh Trí, trong lòng cô trào dâng một niềm hạnh phúc và tin cậy vào anh:

Tiểu Yến nhìn Nhật Huy, thông thả:

- Anh thử cử động hai chân cho tôi xem thử.

Nhật Huy làm theo lời Tiểu Yến, anh co chân lên và duỗi thẳng ra.

- Anh thấy thế nào? - Tiểu Yến hỏi.

Nhật Huy kêu lên:

- Hình như không phải là chân của tôi.

Tiểu Yến bật cười:

- Không phải của anh thì của ai?

- Sao tôi thấy thế nào đó.

- Vì anh nằm một chỗ lâu quá nên thấy vậy. Ngày mai tôi sẽ tập cho anh đi.

Nhật Huy mỉm cười:

- Yến làm như anh là đứa trẻ lên ba không bằng.

Tiểu Yến điềm đạm:

- Rồi anh sẽ thấy. - Cô đưa mắt nhìn căn phòng, chậm rãi: - Chỗ này hơi nhỏ, anh đi lại sẽ không thoải mái đâu.

Chỉ tay ra vườn, Nhật Huy hỏi lại:

- Vậy mình xuống nhà, ra vườn cho rộng rãi.

- Xuống đó thì còn nói gì nữa, nhưng làm sao anh xuống được đó?

Nhật Huy đặt hai chân xuống giường, tự tịn:

- Để anh xuống cho Yên coi.

Tiểu Yên vội la lên:

- Coi chừng té.

Nhưng không kịp, Nhật Huy vừa đứng dậy đã nhào tới trước, may mà Tiểu Yên đỡ kịp.

Đi lên giường, Tiểu Yên vội hỏi:

- Anh có sao không?

- Chân anh sao vậy, tại sao anh không đứng được?

- Tôi đã nói mà anh không nghe.

- Vậy anh phải làm sao?

- Chỉ cần anh nghe lời tôi.

Nhật Huy gật đầu:

- Được, anh sẽ nghe lời Yên.

- Việc cần nhất là anh phải sắm cho mình một đôi nạng.

- Để làm gì?

Thời gian đầu, anh phải chống nạng để đi tạm, sau đó từng bước sẽ bỏ nạng ra.

- Có lâu không Yên?

- Cũng phải cỡ một tháng là ít, thôi tôi về đây.

- Đã bốn giờ rồi à?

- Sao anh biết.

Nhật Huy mỉm cười:

- Anh biết, vì Yên chính là cái đồng hồ chính xác nhất.

Tiểu Yên đỏ mặt:

-Anh xỏ tôi đấy à?

- Không dám, anh chỉ nói lên thực tế.

- Là sao?

- Khi Yến đến là đúng ba giờ, khi Yến về là đúng bong bốn giờ.

Bị Nhật Huy chọc quê, Tiểu Yến giận lắm, nhưng thấy anh nói đúng nên cô đành làm vẻ thân nhiên:

- Đó là tính cách của tôi thời giờ là vàng bạc mà. Chào anh!

- Ra khỏi ngôi biệt thự, Tiểu Yến vẫn còn thấy ghét Nhật Huy thậm tệ, nhất là cái vẻ mặt nhơn nhơn của hắn mỗi khi chọc cô và nụ cười nửa miệng đó sao mà trông giả dối và đều cang đến thế?

- Chiều hôm sau, Tiểu Yến quay lại ngôi biệt thự, theo thói quen cô đi thẳng lên lầu.

Đến lưng chừng cầu thang, cô nghe tiếng Nhật Huy sau lưng:

- Anh ở đây mà cô bé.

Tiểu Yến quay lại và thấy Nhật Huy đang ngồi trên xe lăn tươi cười nhìn cô.

Quê quá, Tiểu Yến nổi đóa:

- Sao anh xuống đây mà không cho tôi hay, mà anh xuống làm gì vậy?

Nhật Huy tủm tỉm:

- Chẳng phải ngày hôm qua, Yến đã nói trên phòng chật hẹp, chi bằng xuống đây tập cho thoáng đãng hơn sao.

- Ồ, thì tôi có nói, nhưng tôi nhớ là dặn anh mua nạng chứ đâu phải xe lăn. Hay anh thích ngồi thế này.

- Làm gì mà rửa anh vậy, nạng đã mua rồi, còn chiếc xe này là của cô em gái tặng.

- Tiểu Yến trề mũi.

- Nói dóc không biết ngượng miệng, anh làm gì có em gái mà nói thế.

Nhật Huy gật đầu:

- Em ruột thì không, nhưng em nuôi thì có đấy.

Tiểu Yến bước lại bên Nhật Huy và nói:

- Đến giờ tập rồi, ra vườn tập cho tiện.

- Nhật Huy lăn bánh xe cho xe chạy theo sau Tiểu Yến và hỏi:

- Sao lại phải ra vườn tập vậy?

- Anh không chịu suy luận gì cả. Ngoài này có cỏ, ngộ nhờ anh có té cũng không nguy hiểm gì.

Nhật Huy khẽ lắc đầu, anh sợ cái tính đốp chát không chút nể nang của Tiểu Yến quá rồi.

Ra đến vườn, Tiểu Yến phụ Nhật Huy đưa xe lên thăm cỏ, trao cặp nạng cho anh, Tiểu Yến nói:

- Anh chống nạng vào và tập đi, từ từ theo lời tôi bảo.

Nhật Huy tươi cười, đón lấy cặp nạng, nheo mắt:

- Nhưng làm thế nào, Yến phải chỉ cho anh chứ, anh đã dùng lần nào đâu mà biết, dù gì yến cũng rành hơn anh.

Tiểu Yến trợn mắt:

- Ý anh là sao? Định trừ ẻo tôi đấy à. Tôi dùng chúng làm gì?

Nhật Huy vội vàng giải thích:

- Không, anh muốn nói là Yến chỉ nhiều người, nên biết cách thì chỉ giùm anh vậy mà.

Tiểu Yến hứ mạnh, làu bàu:

- Đúng là thứ bèm mép.

- Yến nói gì vậy?

Vẻ mặt tinh bơ của Nhật Huy nhìn Tiểu Yến làm cô bực dọc, cô lườm anh và nói nhanh:

- Anh làm như vậy nè. Hai bên tay cặp sát chúng vào nách.

Nhật Huy làm theo từng lời Tiểu Yến một cách lóng ngóng đến tội nghiệp.

Tiểu Yến thì luôn miệng:

- Ồ, đúng rồi... vậy đó.

- Như vậy rồi sao nữa?

- Anh chống mạnh xuống đất, rồi đứng dậy thật chậm. Chậm thôi... Coi chừng té như hôm qua.

Nhật Huy nhắc người lên, nhưng anh vội ngồi xuống, lắc đầu:

- Không được, anh không thể đứng được, Yến giúp anh được không.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Giờ phút này tôi không thể giúp gì cho anh cả. Tất cả trông vào nghị lực của anh thôi.

Nhật Huy mím môi, anh cố gắng đứng dậy, nhưng không được. Đôi chân như không chịu nghe theo lời anh, cứ sụm xuống không cách nào làm khác được.

Ném đôi nạng xuống đất, Nhật Huy thốt lên:

- Không được, anh không làm được. Anh không thể điều khiển được chúng.

Chưa khi nào Tiểu Yến thấy Nhật Huy cau có và bực tức như vậy. Cô biết là anh đã cố gắng lắm rồi, nên cô hạ giọng:

- Anh chịu khó đi, tuy có khó khăn nhưng anh phải vượt qua chính mình chứ.

Nhật Huy lắc đầu, chán nản:

- Anh đã cố rồi, Yến cũng thấy đó.

Tiểu Yến gật đầu:

- Tôi biết, nhưng nếu anh không kiên trì và cố gắng thì suốt đời anh sẽ không thể đứng dậy bằng hai chân của mình.

Ngừng giây lát, Tiểu Yến lại tiếp tục, cô nói thật chậm rãi:

- Vì anh nằm quá lâu trên giường, nên hai chân không hoạt động tất nhiên sẽ yếu đi. Nếu anh không tập mà cứ thế này thì hai chân anh Nhật Huy nhìn Tiểu Yến thật lâu, dường như lời nói của cô đã tác động đến anh rất nhiều.

Mím chặt môi, Nhật Huy gật đầu:

- Thôi được, anh sẽ cố gắng xem sao.

Kẹp đôi nạng vào người, Nhật Huy cố gắng đứng dậy một cách thật khó khăn, Tiểu Yến đứng bên cạnh luôn miệng động viên Nhật Huy.

Trầy trật mãi, cuối cùng Nhật Huy cũng đứng được trên đôi chân của mình, anh tươi cười nhìn Tiểu Yến.

Tiểu Yến cũng tươi cười nhìn anh, ánh mắt cô đầy khích lệ:

- Tôi biết là anh làm được mà.

- Tiếp theo là làm gì hả Yến?

- Anh bước chân trái lên, ngấn thôi. Nhớ là vẫn phải lấy đôi nạng là điểm tựa.

Nhật Huy e ngại:

- Nhớ sinh ngã thì sao?

- Đừng sợ, có tôi bên cạnh anh mà.

Tiểu Yến đưa tay đỡ sau lưng Nhật Huy. Cô nhìn anh như động viên anh hãy mạnh dạn bước lên.

Cảm nhận được những gì Tiểu Yến muốn nói, Nhật Huy khẽ nhích chân trái lên, thật ngẫn, người anh liêu xiêu như muốn ngã.

Tiểu Yến theo sát bên anh, động viên:

- Hay lắm? Tiếp chân phải, cũng ngẫn thôi.

Nhật Huy làm theo lời Tiểu Yến, anh có vẻ mạnh dạn hơn và bước đi có vẻ tự tin hơn nhiều, và cứ thế Nhật Huy bước đi một cách chăm chú.

Bất chợt Tiểu Yến lên tiếng:

- Nghỉ một chút rồi hãy đi tiếp, anh có vẻ mệt rồi đó.

Nhật Huy lắc đầu:

- Anh không mệt đâu, Yến cứ để anh đi Tiểu Yến lắc đầu, nhẹ nhàng:

- Tập quá sức không phải là tốt đâu. Nhìn anh kia, mồ hôi nhễ nhại thế kia mà bảo là không mệt.

Rồi cô chỉ tay vào băng ghế.

- Đến đó anh nên ngồi nghỉ cho khỏe.

Tuy Tiểu Yến nói nhẹ nhưng cương quyết làm Nhật Huy không dám cãi lại. Anh đến bên ghế đá và từ từ ngồi xuống.

Tiểu Yến trao cho Nhật Huy một chiếc khăn và nói.

- Anh cầm lấy mà lau mặt.

Nhật Huy nhìn chiếc khăn trắng tinh thì ngạc nhiên lắm, anh ngược nhìn Tiểu Yến định hỏi thì cô đã trao thêm chai nước suối, thông thả:

- Lau mặt xong, anh uống nước cho khỏe.

Nhật Huy không kềm nổi thắc mắc, buột miệng:

- Xem ra Yến cũng không đến nỗi khô khan tình cảm lắm như anh nghĩ.

- Anh định nói gì vậy?

- Yến làm anh cảm động quá đấy, có khăn, lại có cả nước nữa.

Tiểu Yến thản nhiên:

- Đừng nghĩ là tôi lo cho anh, mọi thứ là của mẹ anh nhờ tôi đưa cho anh đấy.

Câu trả lời của Tiểu Yên làm cho Nhật Huy ngỡ ngàng, nhưng anh vẫn tươi cười:

- Dù gì thì Yên đã giúp đỡ anh rất nhiều trong chiều nay, anh cảm ơn Yên?

Tiểu Yên so vai:

- Tôi thấy mình chẳng làm gì cho anh cả, tất cả đều ở anh. Tôi không thể nhận lời cảm ơn của anh được.

- Sao lại không, những lời động viên của Yên đã giúp anh đủ sức mạnh để đi những bước đi đầu tiên.

- Chỉ là vài ba câu nói, có đáng gì đâu mà anh phải cảm ơn.

- Nhưng...

Tiểu Yên ngắt lời Nhật Huy bằng một giọng rất bình thản:

- Không nhưng nhị gì cả, tôi làm vậy chỉ vì công việc, mẹ anh trả công cho tôi, đã nhận tiền thì tôi phải làm tròn trách nhiệm của mình.

Nhật Huy thoáng sầm mặt, anh nhìn Tiểu Yên như muốn tìm hiểu đằng sau những lời nói đó là gì?

Nhưng anh thất vọng khi thấy Tiểu Yên thật bình thản và tự nhiên, khiến anh thấy cô thật khó hiểu.

- Anh đang nghĩ gì vậy? - Tiểu Yên khẽ hỏi khi thấy Nhật Huy im lặng một cách khó hiểu.

- Không, anh không nghĩ gì cả.

- Nếu không có gì thì thôi. Hôm nay tập đến đây thôi, mai tập tiếp.

- Đến giờ Yên về rồi phải không?

Tiểu Yên gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nếu vậy Yên cứ về đi, anh sẽ tự tập một mình.

- Không được.

- Tại sao?

- Vì rất nguy hiểm, phải có một người bên cạnh anh.

Rồi cô không chờ Nhật Huy kịp nói gì, đã nghiêm giọng:

- Anh đứng dậy và đi vào nhà đi, tôi sẽ đi cùng anh.

Nhật Huy bướng bỉnh:

- Vậy khi Yến về anh cứ tự đi thì sao.

- Đó là chuyện của anh, tôi chỉ làm theo nguyên tắc.

- Nguyên tắc của Yến là gì?

- Tôi đưa anh ra đây là tôi phải có trách nhiệm đưa anh vào nhà, khi đã vào đến nhà, anh muốn làm gì thì tùy anh, vì khi đó tôi không còn trách nhiệm nữa.

Vẫn giọng nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết, khiến Nhật Huy chỉ biết thở dài chấp nhận đứng lên.

Tiểu Yến vẫn kè sát bên Nhật Huy cho đến khi anh vào trong phòng khách rồi mới chịu ra về.

Còn đang trông theo Tiểu Yến, Nhật Huy bỗng nghe có tiếng chân đến sau lưng, và giọng mẹ anh vang lên:

- Tiểu Yến về rồi hả con?

Nhật Huy quay lại, nhìn mẹ, gật đầu:

- Cô ta như một con rô bốt được lập trình vậy mẹ à, khô khan và chính xác đến từng giây.

- Con tập đi thế nào rồi, đã đi được nhiều chưa?

- Dạ, cũng chỉ mới chút chút, con vừa quen thì Yến bắt nghỉ không cho tập nữa.

- Tiểu Yến nói vậy là phải có lý do chứ.

- Dạ, Yến nói tập quá sức không tốt.

Bà Mỹ gật đầu:

- Cô là thầy thuốc, nói vậy chắc không phải là vô cơ. Mẹ thấy con cũng mệt rồi.

Nhật Huy chống nạng đi về phía ghế, anh tự ngồi xuống và nhẹ giọng:

- Con chỉ thấy cô ta muốn về nên nói vậy thôi.

Bà Mỹ ngồi xuống bên con, âu yếm:

- Con thấy Tiểu Yến thế nào?

- Sao mẹ lại hỏi con?

- Con và Yến gần nhau một thời gian dài, lẽ nào con không biết về Yến.

Nhật Huy nhìn mẹ, dò xét:

- Mà mẹ muốn hỏi về khía cạnh nào đây?

- Hãy nói cho mẹ biết nhận xét của con về Tiểu Yến, con thấy Tiểu Yến ra sao?

Nhật Huy thông thả:

- Nếu xét về bề ngoài thì Yến đẹp, rất đẹp.

- Còn tính tình của Yến thì sao hả con?

Nhật Huy mỉm cười:

- Con đã nói trước rồi, giờ đến mẹ chứ, vậy mới công bằng.

Bà Mỹ âu yếm đáp lời con:

- Mẹ à, theo mẹ thì Yến là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng và thùy mị.

- Nghe vậy, Nhật Huy phá lên cười, anh cười như chun bao giờ được cười vậy.

Bà Mỹ ngạc nhiên:

- Sao con cười, mẹ nói không đúng sao.

Nhật Huy nén cười, gật đầu:

- Dạ, vì con thấy cô ta không giống như mẹ nói chút nào.

- Thế ý con thì sao?

Nhật Huy vờ rùn vai, lè lưỡi:

- Lạnh lùng, khô khan, đáo đẽ và hung dữ.

- Có vậy mới trị được con chứ.

Nhật Huy nhìn mẹ, thắc mắc:

- Là sao hả mẹ?

- Mẹ thấy Tiểu Yến và con rất xứng đôi.

- Trời đất, sao mẹ có ý nghĩ lạ lùng vậy.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Tại con không thấy đấy thôi, khi nãy đứng trên lầu, mẹ thấy Tiểu Yến dìu con đi, mẹ thấy hai đứa con rất đẹp đôi.

- Thôi mẹ ạ, con và cô ta gặp nhau chỉ có đốp chát, kê nhau thôi. Lấy nhau về không biết một ngày sẽ cãi nhau bao nhiêu trận nữa đấy.

- Mẹ cho con xin hai chữ bình an đi.

- Nhìn con kìa, làm gì mà giãy nảy lên vậy. Mẹ nói thế chứ chắc gì Tiểu Yến đã chịu.

Nhật Huy gật đầu:

- Phải đó mẹ, Yên đã có bạn trai rồi, con không biết anh chàng nào mà can đảm quá vậy.

Bà Mỹ đứng dậy, thông thả:

- Mẹ cũng nghĩ vậy, ai có phước mới được Tiểu Yên thương.

Nhật Huy nhìn mẹ, nói với theo:

- Có phước hay là vô phước vậy mẹ.

Bà Mỹ chỉ mỉm cười rồi bước lên lầu.

Nhật Huy ngồi trên ghế, anh tưởng tượng ra cảnh anh và Tiểu Yên quen nhau, đi chơi mà chỉ toàn là gây gổ chắc là vui lắm. Cười khúc khích, Nhật Huy nói một mình:

Có năm mơ cũng không thể có chuyện này, con gái đâu mà đánh đá khó chịu như một bà cô già.